

KONST | RECENSION

Historieskrivning i fint fokus på Carl Eldhs ateljémuseum

PUBLICERAD 2022-06-15

Vy från Carl Eldhs museum med Susanna Jablonskis och Cara Tolmies "Listening Panels (Hard Measures)" Foto: Valdemar Asp

Nya chefen på Carl Eldhs ateljémuseum fortsätter linjen att bjuda in kvinnliga konstnärer till den manliga skulptörens högborg. Milou Allerholm ser en mångtydig gruppställning.

Gruppställning

"Släpljus"

Carl Eldhs ateljémuseum, Stockholm. Visas tom 2/10

Det är fascinerande hur vissa museer kan ge en känsla av att tiden står stilla. På Carl Eldhs ateljémuseum i Bellevueparken är det som att konstnären nyss var där, trots att det är snart 70 år sedan han dog. Även det pedagogiska tilltalet är från en annan tid. Här finns inga museivärdar i tidstypiska dräkter, besökaren betraktar föremål på avstånd, utan inslag som ska simulera känslan av hur det var att leva där och då.

Otroligt skönt. Men samtidigt bygger det på ett gammalt inrotat tänkande där betraktaren härskar med sin blick, på avstånd. Ateljémuseets grepp för att bryta med det har i många år varit att bjuda in nutida konstnärer att aktivera de föremål och berättelser som finns på platsen. En från början konstnärlig strategi med

<https://www.dn.se/kultur/historieskrivning-i-fint-fokus-pa-carl-eldhs-ateljemuseum/>

rötter i 1970-talets institutionskritik, som sedan tagits över av konstinstitutioner världen över.

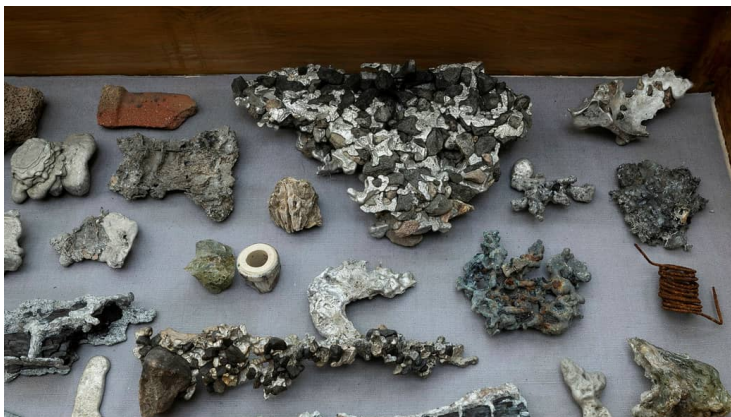
Museets nya chef Joanna Nordin fortsätter den tidigare ledningens linje att bjuda in kvinnliga konstnärer till den manliga skulptörens boning. Årets sommarutställning "Släpljus" visar en förskjutning mot en yngre generation konstnärer, där flera arbetar inom ramen för de senaste årens fokus på posthumanism och ekologiska system.

Anna Ting Möllers installation "S/kin" med levande bakteriekultur i munblåst glasbehållare. Foto: Valdemar Asp

Flera av de inbjudna arbetar också tydligt med frågor om historieskrivning. Som Susanna Jablonski och Cara Tolmie, vars blå sammetspaneler med stora hål mitt i både begränsar och skapat nya utsnitt för betraktarens synfält bland föremålen på museet.

I ett separat verk strax intill ställer Jablonski ut en laddad samling objekt hon tagit från Tyskmagasinen utanför Luleå, som efter många år i "glömska" brann ned 2016. Förvridna fossiler som tronar som besvärliga vittnen när det gäller frågan om Sveriges neutralitet.

Susanna Jablonskis monter med brandobjekt från "Tyskmagasinet". Foto: Valdemar Asp

Några av utställningens verk har svårt att parera den täta samlingen objekt i Eldhs ateljéutrymmen. I den första bostadsdelen strax intill får Anna Ting Möllers skulptur "S/kin" ett desto mer påtagligt genomslag. En köttliknande amorf form som letar sig upp ur en glasbehållare, dramatiskt belyst. Det visar sig vara en organism av cellulosa, framodlad med bakteriekultur som konstnären hämtat från Kina, på jakt efter sitt eget ursprung. En visuellt och materialmässigt laddad gestalt som även står i dialog med skulptursamlingens ömsom idealiserade, ömsom utfläktade kroppar.

Också Chiara Bugattis video "Brute force, Il Bigio (Foolish)" kopplar samman historia och nutid genom lika doser fiktion och realpolitik.

Stillbild ur Chiara Bugattis video "Brute force, Il Bigio (Foolish)". Foto: Chiara Bugatti

Historien berättas av en partikel i stortån på en monumental marmorskulptur; ett 7,5 meter högt fascistiskt monument som restes av Mussolini under 1930-talet, och som italienska fascister i dag vill ha tillbaka. En smart och rätt rolig kombo av ett försök att föreställa sig händelserna från stenens perspektiv och en påminnelse om det förgångnas slumrande monument.

Det är en fin utställning, inte så mycket för hur den "undersöker" Carl Eldhs museum, utan för hur flera verk precist och mångtydigt skapar en artikulation i förhållande till nutidens kulturella och politiska landskap.

[Läs mer om konst](#)

TEXT

Milou Allerholm

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt